

ГЛАВА 2.

И когато нѣкой ще внесе приносъ Господу, хлѣбно ^априношение, да бѣде приносѣтъ му чисто брашно; и да възлѣе на него елей, и да тури на него ливачъ. (2) И да го донесе на Аароновитѣ синове, священникиѣ; и священникътъ да земе отъ чисто му брашно и отъ елейтъ му една пълна шена, и вспикый му ливанъ, и да ги изгори на олтарѣтъ ^бза поменъ: жертва е. уханье благовоно Господу. (3) А ^востаткътъ отъ хлѣбното приношение да бѣде на Аарона и на синоветъ му: ^гто е прѣсвято отъ Господниѣ жертви.

(4) И когато принесешъ приносъ хлѣбно приношение печено въ пещъ, да бѣде бесквасни пити отъ чисто брашно мѣсени съ елей, или бесквасни кори ^дмазани съ елей.

(5) И приносѣтъ ти ако е хлѣбно приношение на сковорода, да бѣде бесквасно отъ чисто брашно мѣсено съ елей. (6) Да го паломнишъ на уломци, и да подебѣи на него елей: то е хлѣбно приношение.

(7) Ако ли е приносѣтъ ти хлѣбно приношение въ гърне, да бѣде отъ чисто брашно съ елей. (8) И направеното отъ тѣхъ хлѣбно приношение, да го донесешъ Господу; и когато се прѣдстави на священникътъ, той да го приближи при олтарѣтъ. (9) И отъ хлѣбното приношение да отдѣли священникътъ колкото е ^еза поменъ, и да го изгори на олтарѣтъ: това е ^жжертва за уханье благовоно Господу. (10) А ^зостаткътъ отъ хлѣбното приношение да бѣде на Аарона и на синоветъ му: то е прѣсвято отъ Господниѣ жертви.

(11) Никое хлѣбно приношение което приносите Господу да се не прави съ квасъ; ^изащото ни квасъ нито медъ да не изгорите въ жертва Господу. (12) Тѣхъ кадо приносъ отъ начаткитѣ да ги приносите Госпо-

ду; но да се не изгорятъ на олтарѣтъ за уханье благовоно. (13) И отъ хлѣбното приношение всякой приносъ ^ада посолити съ соль; да не оставиши да липса отъ хлѣбното ти приношение ^бсолта на завѣтътъ на Бога твоего: ^всъ всякой твой приносъ да приносиши соль.

(14) И ако принесешъ Господу хлѣбно приношение отъ начаткитѣ, ^гза хлѣбното приношение отъ начаткитѣ си да приносиши класове пѣржи на огнь, жито очукано ^дотъ прѣсни класове. (15) И ^еда излѣбешъ на него елей, и да туриши на него ливанъ: то е хлѣбно приношение. (16) И священникътъ да изгори ^жРколкото е за поменъ отъ очуканото му жито и отъ елейтъ му, заедно съ всичкийтъ му ливанъ: това е жертва Господу.

ГЛАВА 3.

И приносѣтъ му ако е ^ажертва примирителна, ако го принесе отъ чрѣдата, мъжско или женско ^ббеспорочно да го прѣдстави прѣдъ Господа. (2) И ^вда тури ржката си на главата на приносѣтъ си, и да го заколе при дверитѣ на скинията на събранието; и Аароновитѣ синове, священникиѣ, да поръсватъ съ кръвта олтарѣтъ изокколо. (3) И да приноси отъ примирителната жертва, жертва Господу: ^гтаѣстината която покрива вътрѣшноститѣ, и всичката тлѣстина която е върху вътрѣшноститѣ, (4) и двата бѣбрека, и тлѣтината която е върху тѣхъ ^дкъмъ чрѣвата, и булото на дробѣтъ съ бѣбрецитѣ да отнеме; (5) и Аароновитѣ синове ^еда изгорятъ ^жвсичко това на олтарѣтъ, на всежжеженето ^зкоето е върху дървата на огньтъ: жертва е за уханье благовоно Господу.

(6) И приносѣтъ му който ^асе приноси за примирителна жертва Господу ^бако е отъ стадото, мъжско или женско, да го принесе

а Гл. 6: 14. 9: 17.
Числа 15: 4.

б Ст. 9. Гл. 5: 12.
6: 15. 24: 7. Иса.

66: 3. Дѣян. 10: 4.
а Гл. 7: 9. 10: 12. 13.

а Исх. 29: 37. Числа
18: 9.

а Исх. 29: 2.

а Ст. 2. 3. 18: 2.
а Исх. 29: 18.

а Ст. 3.
а Гл. 6: 17. Виж. Мат.

16: 12. Мар. 8: 15.
Лука 12: 1. 1 Кор.

5: 8. Гал. 5: 9.
а Исх. 22: 20. Гл.

28: 10. 11: 2.

а Мар. 9: 49. Кол.
4: 6.

а Числа 18: 19. 17.
а Исх. 43: 24.

а Гл. 23: 10. 14.
а 4 Пар. 4: 42.

а Ст. 1. 2. 1: 1.
а Ст. 2.

а 1: 2. 2: 2.

а Гл. 7: 11. 29.
22: 21.

а Гл. 1: 3. 2: 1.
а Исх. 29: 10. Гл.

1: 4. 5: 2. 6: 2.
а Исх. 29: 13. 22.

а Гл. 4: 8. 9. 10.
а Исх. 29: 13. 1. Гл.

а Исх. 29: 13. 1. Гл.
16: 12.